చంద్రుళ్ళో కుందేలు

- మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

8

"హలో.."

"హాయ్ మేఘా.. ఎలా ఉన్నావ్? చాలా మాటలు వినపడుతున్నాయి. ఏంటీ హడావుడి?"

"బావున్నాను. ఇంతకు ముందు నీతో మాట్లాడిన సిసింద్రీ మా పిన్ని కొడుకు. వాడికి భోగిపళ్ళు పోసే కార్యక్రమం జరుగుతోంది ఇప్పుడు. అదే హడావుడి. నువ్వెలా ఉన్నావ్?"

"సూపర్ గా ఉన్నా. నువ్వు పంపిన కార్డ్ అందింది. డాడీ తెచ్చిచ్చారు మధ్యాహ్నం."

"ఏమన్నా అన్నారా?" ఇన్ని రోజుల తన ఆరాటాన్నంతా ఒక చిన్నమాట చాటున దాచేసి చాలా మామూలుగా అడిగింది మేఘ.

"నేనే ఓపెన్ చేశాక చూపించాను. నువ్వెవరని తెలుసు కదా.. ఏమంటారు, ఊరికే చూసారంతే!"

"ఏం చేస్తున్నావ్ సెలవుల్లో? ఎక్జామ్స్ ప్రిపరేషన్ ఎలా ఉంది?"

"హాలీడేస్ లో నో మోర్ బుక్స్. మా కజిన్ గాడు వచ్చాడు. ఇద్దరం కలిసి బైక్ మీద తెగ తిరుగుతున్నాం."

"నీ పని బాగుంది. హాయిగా ఎంజాయ్ చేస్తున్నావ్."

"అదేం.. నీకు బాగాలేవా సెలవులు?"

"ఎంత బాగున్నా ఇంకొక మూడు రోజులేగా. మళ్ళీ హాస్టలుకి వెళ్ళిపోవాలి."

"అది మూడు రోజుల తర్వాత కదా.. అప్పుడు చెయ్యాల్సిన పనులు అప్పుడు ఎలాగూ తప్పవు. దాని గురించి ఆలోచిస్తూ ఇప్పుడు టైం వేస్ట్ చెయ్యడం ఎందుకు? జస్ట్ టేక్ వన్ డే ఎట్ ఎ టైం! బి హ్యాపీ!"

"ఆహా.. ఎంత సింపుల్ గా చెప్పావ్.. నువ్వు అన్నీ ఇంతే ఈజీగా తీసుకుంటావా?"

"దేన్లోనైనా పాజిటివ్ పాయింట్స్, సంతోషాన్నిచ్చే విషయాలని మాత్రం పట్టించుకుంటాను. వర్రీ అవ్వడం వల్ల ఏమీ ఉపయోగం ఉండదుగా!"

"నేనేం అంత వర్రీ అయిపోడం లేదులే. మా పిన్ని వాళ్ళు వచ్చిన దగ్గర్నుంచి చాలా సరదాగా ఉంది. ఇన్నిరోజులూ ఫోన్ డెడ్ అవ్వడం వల్ల నీలూతో మాట్లాడడం కూడా కుదర్లేదు. అన్నట్టు తెలుసా, ఇప్పుడు నీ కాల్ తోనే మా ఫోన్ బాగయ్యింది."

"నా కాల్ తో ఫోన్ బాగవలేదు. అది బాగయ్యాకే నేను ఫస్ట్ కాల్ చేశాను."

"అబ్బా.. నేనన్నది కూడా అదేలే బాబూ.."

"సరదాగా అన్నాలే. మళ్ళీ దీని గురించి కూడా వర్రీ అవ్వకు."

"ఓయ్.. నేనేం ఊరికే ప్రతీదానికీ వర్రీ అవను. అసలు నాకెలాంటి వర్రీలు లేవు. నేను వర్రీ అవుతున్నానని నువ్వేం వర్రీ అవ్వక్కర్లేదు."

“ఇదేదో భలే ఉందే టంగ్ ట్విస్టర్ లాగా.. మళ్ళీ చెప్పు ఇంకోసారి..”

“నాకు పనుంది. వెళ్ళాలి. ఇప్పటికే రెండుసార్లు పిలిచింది మా చెల్లి” అతని అల్లరికి అడ్డుకట్ట వెయ్యాలని చిన్న అబద్ధం ఆడింది.

“ఒకే ఒకే.. నీ టైం వేస్ట్ చెయ్యన్లే.. నేను రేపు మా కజిన్ వాళ్ళ ఊరికి వెళుతున్నాను. రెండు రోజులు అక్కడుండి అటునుంచే హాస్టల్ కి వెళతాను.”

“అవునా.. మా ప్రయాణం ఎప్పుడో తెలీదింకా.”

“సరే అయితే.. ఉంటాను మరి. టేక్ కేర్!”

“ఊ.. బై”

కిరణ్ తో మాట్లాడాక కాసేపు నిశబ్దంలో ఉండాలనిపించి ఇంటి వెనుక మొక్కల మధ్యకి వెళ్ళింది మేఘ. మనసంతా ఎందుకో గుబులుగా ఉంది. నిజానికి తను పంపిన కార్డ్ అందుతుందో లేదో దానివల్ల ఏమైనా సమస్యలు, అపార్థాలు వస్తాయేమోనని ఇన్ని రోజులూ పడిన ఆందోళన అంతా ఇప్పుడు మాయమైపోయి మనసు తేలికపడాలి. కానీ చిత్రంగా ఏదో కొత్త దిగులు బయలుదేరింది. మొదట ఫోన్లో కిరణ్ గొంతు వినగానే కలిగిన ఉత్సాహం ఫోన్ పెట్టేసే టైముకి దిగులుగా మారిపోయింది. ఎందుకిలా వర్రీ అవుతోంది తను.. వర్రీ అన్న మాటకి అదాటున నవ్వొచ్చింది.

ఆలోచనల్లో తేలిపోతూ బంతిపూల కొమ్మలని సవరిస్తూ నించున్న మేఘ దగ్గరికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చింది మేఘ చెల్లెలు.

“ఏంటక్కా.. పెద్దమ్మ నీక్కూడా ఇదే పని చెప్పిందా?”

“ఏం పని?” ఆలోచనల్లోంచి తెప్పరిల్లి అయోమయంగా అడిగింది మేఘ.

“నువ్వు చేస్తున్న పనే.. అక్షింతల్లో కలపడానికి నాలుగు బంతిపూలు కోసుకు రమ్మందిగా.”

“ఆ ఆ.. అదే.. కోసుకు వెళదాం పద.”

“నాలుగంటే నాలుగే కాకుండా రకానికి ఒకటి తీసుకెళదామా.. నేను ముద్దబంతి, పట్నం బంతి రెండ్రెండు రంగులు కోస్తాను, నువ్వు కారబ్బంతి, బియ్యబ్బంతి కొయ్యి.. సరేనా..”

“అలాగేలే.. నీకు నచ్చినన్ని కోసుకోవచ్చు.. దీనిక్కూడా పెద్ద ప్లానింగా..” కిలకిలా నవ్వింది మేఘనందన.

“హలో..”

“హలో ఆంటీ.. నేను నీలూని. బాగున్నారా?”

“మేము బాగున్నామమ్మా.. ఇంట్లో అందరూ ఎలా ఉన్నారు?”

“అందరం బాగున్నాం ఆంటీ. మేఘ ఏం చేస్తోంది?”

“చెల్లి వాళ్ళ పిల్లలు వచ్చారు పండక్కి. ఇక ముగ్గురూ కలిసి ఒకటే ఆటలు. ఒక్క క్షణం. పిలుస్తానుండు.”

నీలూ ఫోన్ చేసిందని చెప్పగానే ఉత్సాహంగా పరిగెత్తుకు వచ్చింది మేఘ.

“హేయ్ నీలూ.. ఎలా ఉన్నావే? మా ఫోను పాడయింది తెలుసా. నిన్న సాయంత్రమే బాగయ్యింది. రాత్రిపూట పక్కింటివాళ్ళకి ఫోన్ చెయ్యడం ఎందుకులే అని చెయ్యలేదు. కాసేపుంటే నేనే చేసుండేదాన్ని. ఇంత ఉదయాన్నే బయటికొచ్చి మరీ ఫోన్ చేశావేంటి?”

“హలో హలో మేఘనందన గారూ.. మాంచి హుషారుగా ఉన్నట్టున్నారే! కొద్దిగా నెమ్మదించండమ్మా.”

“నేనెందుకు హుషారుగా ఉంటాను. అదేం లేదు. మామూలుగానే ఉన్నాను” మాటలు తడబడింది మేఘ.

“ఏం హుషారుగా ఎందుకు లేవు? మామూలుగానే ఎందుకున్నావు?”

“ఏదో చాలారోజులకి నీతో మాట్లాడుతున్నా కదాని సంతోషిస్తుంటే ఈ క్రాస్ ఎక్సామినేషన్ ఏంటమ్మా..”

“మరి లేకపోతే నేను ఫోన్ చేస్తే నాకసలు అవకాశమే ఇవ్వకుండా నువ్వే అన్నేసి ప్రశ్నలు అడిగేస్తావా..”

“హ్మ్.. సరే నువ్వే చెప్పు. నేను బుద్ధిగా వింటాను.”

“మరేం లేదు, అన్నయ్య వచ్చాడు వైజాగ్ నుంచి. వాళ్ళ యూనివర్సిటీకి మూడంటే మూడు రోజులంట సెలవులు. నిన్న ఉదయమే వచ్చాడు. తను బయటికి వెళుతుంటే నీకు ఫోన్ చేస్తానని చెప్పి నేను కూడా వెంట వచ్చాను. మనం ఎప్పుడు వెళదాం హాస్టలుకి? ఎల్లుండి మధ్యాహ్నం బయలుదేరెట్టయితే సాయంత్రానికి మనల్ని హాస్టల్లో దించి తను వైజాగ్ వెళతానన్నాడు.”

“ఓహో.. శ్రీకాంత్ అన్నయ్య వచ్చాడా.. ప్లాన్ బాగానే ఉంది. అయితే మనం ఒక పూట ముందే హాస్టలుకి వెళ్ళిపోవాలా?”

“అలాగని రూలేం లేదు. ఆ రోజైతే తను దింపుతానన్నాడు. సర్లే రేపు ఫోన్ చెయ్యి ఇంట్లో కనుక్కున్నాక. నేను ఉంటాను ఇంక. ఇక్కడ ఫోన్ బిల్ పరిగెడుతోంది. రెండు రోజుల తర్వాత కలిసే ఉంటాంగా. అప్పుడు తీరిగ్గా మాట్లాడుకుందాం” అంది నీలూ.

“అలాగలాగే.. నేను మళ్ళీ చేస్తానులే. ఉంటానింక” హడావుడిగా ఫోన్ పెట్టేసింది మేఘ.

“హమ్మయ్యా.. ఇప్పటికి మనిద్దరం కూర్చుని ప్రశాంతంగా మాట్లాడుకునే వీలు దొరికింది. ఇప్పుడు చెప్పు నీలమ్మా, సెలవుల్లో విశేషాలేంటి?” అడిగింది మేఘ.

“విశేషాలంటే సంక్రాంతి కాబట్టి ముగ్గులు పెట్టడమే. నేనొక పది కొత్త ముగ్గులు నేర్చుకున్నాను. నీకు తెలుసుగా మా వీధిలో అమ్మాయిలందరూ పోటాపోటీగా వేస్తారు ముగ్గులు. ఇంకా అరిసెలు చేయడంలో సాయం చేశాను. జంతికలు ఒత్తడం వచ్చేసింది తెలుసా!”

“ముగ్గులూ, జంతికలూ కాకుండా వేరే ఇంకేమీ లేవా?” నీరసంగా అడిగింది మేఘ.

“అదేంటే అలా తీసిపారేస్తావు? అసలు నా ప్రావీణ్యం అంతా వాటిల్లోనే అయితేనూ..”

“సరే గానీ రజని ఆ రోజు బస్ స్టేషన్లో ఎందుకు ఏడ్చింది?”

“ఏమో, ఉన్నట్టుండి ఏడ్చేసింది. నాకేమీ అర్థం కాలేదు. కిరణ్ కూడా ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆ రోజు ఎంత అడిగినా చెప్పలేదు. నేనింక మళ్ళీ అడగలేదు.”

“సెలవుల్లో రోజూ వచ్చి నీ బుర్ర తినే ఉంటుందిగా.”

“నువ్వు ఆశ్చర్యపోయే విషయం చెప్పనా..? రజని ఈసారి మా ఇంటికి ఎక్కువ రానేలేదు.”

“నిజమా?”

“అవును. ముందు రెండు వారాలు అస్సలు రాలేదు కానీ పండుగ మూడు రోజులు మాత్రం వచ్చింది. హాస్టలుకి ఎప్పుడు వెళదాం అని కనుక్కోవడానికి వచ్చానంది. అన్నయ్య కూడా ఉన్నాడు అప్పుడు. అందుకే వచ్చిందో లేదో తెలీదు కానీ నా దగ్గర మాత్రం మళ్ళీ అన్నయ్య ప్రస్తావన తీసుకురాలేదు.”

“హ్మ్.. ఏమోలే, నికరంగా తెలీకుండా నింద వెయ్యకూడదు. మళ్ళీ అన్నయ్య గురించి మాట్లాడలేదంటే ఒకవేళ తన ఆలోచనలు మార్చుకుని ఉండొచ్చుగా.”

"సరేలే.. రజని సంగతి వదిలేసి సెలవుల్లో నువ్వేం చేశావో చెప్పు. కిరణ్ మాట్లాడాడా?" అడిగింది నీలూ.

కిరణ్ తో దురుసుగా ప్రవర్తించి మంచి స్నేహితుడిని దూరం చేసుకోకుండా ఉండాలని నిర్ణయించుకోవడం, పోస్టులో గ్రీటింగ్ కార్డ్ పంపుదామనుకోవడం, ఫోను అందుబాటులో లేకపోవడం వల్ల నీలూకి చెప్పకుండానే పంపాల్సి రావడం, కార్డు అందిందని కిరణ్ ఫోన్ చేసి చెప్పడం.. మొత్తం జరిగినదంతా నీలూతో వివరంగా చెప్పింది మేఘ.

"పోనీలే, మంచి పని చేశావు. నన్ను అడిగినా నేనేం అభ్యంతరం చెప్పి ఉండేదాన్ని కాదు. స్నేహం సంగతి సరే కానీ మరి ప్రేమ సంగతి ఏమిటి?" మేఘని సమర్థిస్తూనే సందేహంగా అడిగింది నీలూ.

"ప్రేమ గీమా ఏం లేదూ. తను కూడా ఫోనులో మాట్లాడినప్పుడు అలాంటివేమీ లేకుండా ఇదివరకులా మామూలుగానే మాట్లాడాడు" నీలూ అనుమానాన్ని తోసిపుచ్చింది మేఘ.

"అతని సంగతి సరే, నీలో ఏమన్నా మార్పు వచ్చిందా అని?" కళ్లెగరేసి చిన్నగా నవ్వింది నీలూ.

"మార్పు లేదూ తీర్పూ లేదు. ఇదిగో నువ్విలా మాట్లాడితే ఊరుకోనంతే.." అలిగినట్టు మొహం పెట్టింది మేఘ.

"సరే ఇదొక్కటి మాత్రం చెప్పు. కిరణ్ ఇచ్చిన గ్రీటింగ్ కార్డ్ ఏం చేశావు? చింపి పడేశావా?"

రెండు క్షణాల మౌనం తర్వాత "ఉహూ.. నీలమ్మా, నేనేమన్నా తప్పు చేశానంటావా?" బేలగా అడిగింది మేఘ.

"ఛఛా.. అదేం లేదు" నీలూ అంటుంటే సునంద వచ్చింది వాళ్ళ దగ్గరికి.

జరిగినందంతా సునందకి కూడా వివరంగా చెప్పింది మేఘ.

"మేఘా.. కిరణ్ నీకు ఫ్రెండ్ అయ్యి ఉండటం చేత కావచ్చు, అతని వ్యక్తిత్వం మీద నీకున్న మంచి అభిప్రాయం వల్ల కావచ్చు నీకు అతని పట్ల వ్యతిరేక భావాలేమీ లేవని అర్థమవుతోంది. తన వైపు నుంచి నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాడని స్పష్టంగా తెలియచేశాడు. నీకు స్నేహమే తప్ప ప్రేమ లేదనీ, రాదనీ నువ్వంటున్నావు. ఇందులో తప్పొప్పులు తేల్చి చెప్పడానికేమీ లేదు కానీ నేనొక్క సలహా మాత్రం ఇవ్వగలను. ఎవరితోనైనా స్నేహం చెయ్యమని, ఎవరి మీదైనా అభిమానమో, ద్వేషమో పెంచుకోమని ఒకరు చెప్తే మనకా ఫీలింగ్స్ రావు. మనకంటూ ఒక ఫీలింగ్ వచ్చాక ఎవరో చెప్పారని క్షణాల్లో మారిపోవు. కాబట్టి నీ మనసుకీ, బుద్ధికీ ఏమనిపిస్తుందో దాన్ని నమ్ము. నీ స్నేహితులుగా మేమెప్పుడూ నీ పక్కనే ఉంటాం. అంతే కదా నీలూ?" తన అభిప్రాయం స్పష్టంగా, సూటిగా చెప్తూనే నీలూని అడిగింది సునంద.

"నీ అంత బాగా నాకు చెప్పడం రాదు కానీ నువ్వు బ్రహ్మాండంగా చెప్పావక్కా" సంతోషంగా బదులిచ్చింది నీలూ.

"నీ సంగతి సరే, మన కథానాయిక మాట్లాడదేంటి?" మేలమాడింది సునంద.

"నువ్వు కూడా ఏంటక్కా.. నేనేం అలా కాదు" సిగ్గుపడింది మేఘ.

"నువ్వు కాదంటే సరిపోతుందా, మేమందరం అలా నిర్ణయించేశాక" ఉడికించింది సునంద.

"నాది ఉట్టి స్నేహమే. వేరే ఏం కాదు. నిజంగా!" సర్దిచెప్పడానికి ప్రయత్నించింది మేఘ.

"ఉట్టి స్నేహం కాదు గట్టి స్నేహం అని మేమన్నామా?" నీలూ కూడా సునందతో శృతి కలిపింది.

"మీకు చెప్పలేనసలు. నచ్చినట్టు అనుకోండి" బుంగమూతి పెట్టింది మేఘ.

"అరే.. అసలేమీ అనుకోవడం లేదు పిల్లా అంటుంటే నచ్చినట్టు అనుకోండి అంటావేంటి? సరే సరే.. ఎంత నచ్చినట్టో అర్థం చేసుకుంటున్నాంలే" చిలిపిగా నవ్వింది సునంద.

"బాబోయ్.. నేనేం మాట్లాడను ఇంక" తప్పించుకు పారిపోయింది మేఘ.

వారమంతా పరీక్షలతో కుస్తీ పట్టి అలసిపోయారని ఆ ఒక్క రోజు రాత్రి స్టడీ అవర్స్ నుంచి ఒక గంట ముందుగా వదిలారు వార్డెన్లు. రూముకి చేరి పుస్తకాలు పక్కన పడేసి తీరిగ్గా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ సేద తీరుతున్నారు మేఘ, నీలూ. అప్పటిదాకా కనిపించని రేవతి రజనితో కలిసి వచ్చింది. వచ్చీ రాగానే "మనం ఇప్పుడొక అద్భుతమైన పని చెయ్యబోతున్నాం" అంటూ ఒక నోట్ బుక్, పెన్ తీసుకుని వచ్చి నడి మంచంలో కూర్చుంది.

"చదువుకి సంబంధించింది అయితే నా వల్ల కాదు. అదేదో మీరే చేస్కోండి. నాకు ఇవాళ్టికి రెస్ట్ కావాలి" నీరసంగా అంది నీలూ.

"అవును మరి, అక్కడికి నేనేదో స్టేట్ ర్యాంక్ కోసం కష్టపడిపోతున్నట్టు! అదేం కాదులే కానీ కాసేపు రిలాక్స్ అవ్వడానికి పనికొచ్చే సరదా అయిన పనే చేద్దాం" చిలిపిగా నవ్వింది రేవతి.

"అదేంటో చెప్పు ముందు" అడిగింది మేఘ.

"ఇప్పుడు నేనొక లవ్ లెటర్, అదే ప్రేమలేఖ రాస్తాను. మీరందరూ హెల్ప్ చెయ్యాలి. 'హలో మై డియర్ లవ్' అని మొదలు పెడితే బాగుంటుందా?" రేవతి మాట్లాడుతూనే రాయడం మొదలుపెట్టింది.

"ఏంటీ.. లవ్ లెటరా? ఎవరికి రాస్తున్నావ్? నీకింత ధైర్యం ఎప్పుడొచ్చింది?" ఆశ్చర్యపోయింది నీలూ.

"ఉత్తుత్తి లవ్ లెటరేలే. మీరు భయపడడం మానేసి మీ క్రియేటివిటీకి పదును పెట్టండి" హామీ ఇచ్చింది రేవతి.

"ఎప్పుడైనా రాసి ఏడిస్తే కదా ఏం రాయాలో తెలీడానికి?" నీరసంగా అంది నీలూ.

"రాసిన ఎక్స్పీరియెన్స్ ఎవరికీ లేదు కాబట్టే కదా అందరం కలిసి రాద్దామనేది" అంది రేవతి.

స్నేహితురాళ్ళందరూ ఉత్సాహంగా తెలుగులో, ఇంగ్లీషులో ఎడాపెడా తలా కొన్ని వాక్యాలు చెప్పుకొచ్చారు.

మేఘ ఏం చెప్పినా "మాకు తెలుసులే నీకెలా ఇంత మంచి ఐడియాలు వస్తున్నాయో" నంటూ ఆట పట్టించింది రేవతి. అన్యాపదేశంగా కిరణ్ గురించే ఆట పట్టిస్తున్నారని అర్థమైనా మేఘ చిరాకుపడటం లేదు. చిన్నగా నవ్వి ఊరుకుంటోంది. ఆ నవ్వుల్లో పల్చగా మెరిసి మాయమవుతున్న సిగ్గు తెరలు స్నేహితురాళ్ళ దృష్టిని దాటిపోలేదు.

మధ్యలో వచ్చిన సునంద కూడా వాళ్ళ అల్లరిలో పాలు పంచుకుంది.

అందరి నవ్వులు, కేరింతల నడుమ సందర్భాలు, ఉద్దేశ్యాలు వివరిస్తూ ఏ వాక్యం ఎలా రాస్తే బాగుంటుందని ప్రశ్నలు వేస్తూ వాళ్ళు చెప్పినవన్నీ రాసుకుంటూ పోయింది రేవతి.

వాదప్రతివాదాల నడుమ కొత్త కొత్త ఆలోచనలు, సలహాలు అన్నీ పోగేసి రెండు గంటల్లో మూడు పేజీలు నింపారు. తర్వాత రేవతి చదువుతుంటే సరదా కామెంట్లు చేస్తూ అందరూ ఒకటే నవ్వులు.

"ఈ లవ్ లెటర్ ఎవడికన్నా ఇస్తే ప్రేమించడం సంగతి దేవుడెరుగు చదవగానే స్పృహ తప్పి పడిపోతాడు" పూర్తిగా చదవడం అయ్యాక అంది నీలూ.

"చదివి కాదు, చదవలేక పడిపోతాడు. ఎక్జామ్ కోసం రాసిన ఆన్సర్ షీట్ లాగా ఉంది దాని సైజు" బిగ్గరగా నవ్వింది రజని.

"అయితే ఇప్పుడు ఇంకొక పరీక్ష మీ అందరికీ. నేను మళ్ళీ చదివి వినిపిస్తాను. ఎక్కువ బాగున్న వాక్యాలని సెలెక్ట్ చేసుకుంటూ వెళ్ళి ఈ నాలుగు పేజీలని ఒక్క పేజీ సైజుకి తీసుకొద్దాం" అని చెప్పి వెంటనే మళ్ళీ చదవడం మొదలుపెట్టింది రేవతి.

మరో గంట సేపు ఆ ప్రహసనం కూడా అయ్యేసరికి నవ్వీ నవ్వీ అలసిపోయారు అందరూ.

"ఈ రోజు రేవతి పుణ్యమా అని భలే ఎంజాయ్ చేశాం" ఆనందంగా అంది నీలూ.

“మరే.. నవ్వులాటలో పడి టైము కూడా చూసుకోలేదు. ఒంటిగంట దాటింది” అంది సునంద.

“అమ్మో.. ఇంక అర్జెంటుగా నిద్రపోకపోతే రేపొద్దున్న క్లాసులో తెగ నిద్రొచ్చేస్తుంది” అంది మేఘ.

అందరూ ఎవరి దారిన వాళ్ళు నిద్రకి పరుగు తీస్తుంటే రేవతి ఒక్కతే శ్రద్ధగా కూర్చుని ఆ ఒక్క పేజీకి కుదించిన ప్రేమలేఖని చక్కగా ఫెయిర్ చేసింది.

ఎంసెట్ అప్లికేషన్ ఫారాల కోసం పాస్పోర్ట్ ఫోటోలు అవసరమని, ఫోటోలు లేనివాళ్ళు వార్డెన్ పర్మిషన్ తీసుకుని అర కిలోమీటరు దూరంలో మెయిన్ రోడ్డు మీద ఉన్న ఫోటో స్టూడియోకు వెళ్ళి ఫోటోలు దిగి తీసుకురమ్మని చెప్పారు కాలేజీ వాళ్ళు.

మేఘ ఫోటోలు ఎక్కడున్నాయో దొరకలేదని, సునంద దగ్గర ఫోటోలు లేవని ఇద్దరూ కలిసి ఒకరోజు మధ్యాహ్నం లంచ్ టైములో బయలుదేరారు. ఫోటో స్టూడియో దాకా వెళ్ళాక పాస్పోర్ట్ ఫోటోలతో పాటు ఇద్దరూ కలిసి సరదాగా మామూలు ఫోటోలు కూడా తీయించుకుని మరుసటిరోజు వాచ్ మెన్ వచ్చి బిల్లు చూపించి తీసుకునేట్టు మాట్లాడారు.

ఫోటో స్టూడియో నుంచి హాస్టలుకి వస్తుంటే దారి మధ్యలో ‘మేఘా’ అన్న పిలుపు వినిపించి వెనక్కి తిరిగి చూస్తే కిరణ్ కనిపించాడు. అనుకోకుండా అక్కడ అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది మేఘ.

అతను దగ్గరికొచ్చి మేఘనీ, సునందనీ పలకరిస్తుంటే “మేము ఇలా రోడ్డు మీద మాట్లాడకూడదు. ఎవరైనా చూస్తే హాస్టల్లో కంప్లయింట్ చేస్తారు” అని భయంగా చుట్టూ చూసింది మేఘ.

“సరే సరే.. నేను వెళతానులే. యు డోంట్ వర్రీ. ఫోన్ బూత్ లోంచి బయటకు రాగానే మీరు కనిపించారు. నువ్వేనా కాదా అనుకున్నాను ముందు. టేక్ కేర్.. బై” అని చెప్పి గబగబా వాళ్ళని దాటి ముందుకి వెళ్ళిపోయాడు కిరణ్.

“ఈ కాస్తకే అంత భయం ఎందుకు? నేను కూడా ఉన్నానుగా నీతో పాటు” అతను వెళ్ళిపోయాక మేఘని అడిగింది సునంద.

“ఎందుకో కంగారుగా అనిపించిందక్కా. మళ్ళీ ఎవరైనా తనని ఏమైనా అంటే..” మాటలు దొరకనట్టు సగంలోనే ఆపేసింది మేఘ.

ఆ సంభాషణని పొడిగించకుండా చిన్నగా నవ్వుతూ మేఘ వెన్ను తట్టింది సునంద.

తరువాతి ఆదివారం సునంద కోసం ఎవరో వచ్చారని పిలిస్తే వెళ్ళి చూసేసరికి కిరణ్, ప్రదీప్ ఉన్నారు.

“మేఘ కంగారు పడుతుందేమోనని నీకోసం వచ్చామని చెప్పాం” కిరణ్ ఇంకా చెప్పబోతుంటే సునంద మధ్యలోనే ఆపేసింది. వెళ్ళి ఒక్క పిలుపుతో మేఘతో సహా దండు మొత్తాన్ని తీసుకొచ్చింది.

“సండే ప్లాన్స్ ఏమిటి?” అడిగాడు ప్రదీప్.

“మా అంకుల్ వచ్చి పర్మిషన్ తీసుకుని వాళ్ళింటికి తీసుకెళతానన్నారు” చెప్పింది సునంద.

“మేము సినిమాకి వెళదాం అనుకుంటున్నాం. మీరూ వస్తారా?” అడిగాడు కిరణ్.

నీలూ మేఘ అభిప్రాయం కోసం తన వైపు చూసింది.

ఇంతలో రజని కిరణ్ ని అడిగింది “ఏం సినిమాకి?”

“ప్రేమకథ” అని ప్రదీప్ నుంచి సమాధానం రాగానే తుళ్ళిపడింది మేఘ.

"ఉహూ.. నేను రాను" అంది వెంటనే.

ఎవ్వరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు. కిరణ్ మాత్రం ఇంకొకసారి అడిగాడు. మేఘ మౌనమే సమాధానం అయింది.

నీలూ, మేఘల మీద రజనికి కోపం వచ్చినా ఏమీ అనలేకపోయింది. సునంద వేరే విషయాల మీదకి మాటలు మళ్ళించింది.

మరొక అయిదు నిమిషాలు మాట్లాడి వెళ్ళిపోయారు అబ్బాయిలిద్దరూ.

"నేనొక్కదాన్ని రానన్నాను కానీ మీ అందర్నీ వెళ్ళొద్దని అనలేదుగా" వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక ఇబ్బందిగా అంది మేఘ.

"అబ్బా ఎంత మంచి మనసో!" వెటకారంగా అంది రజని.

"మనందరం ఫ్రెండ్స్ అయినప్పుడు ఒకరి ఫీలింగ్స్ కి ఒకరు విలువ ఇవ్వాలి తప్ప ఇలా పరుషంగా మాట్లాడి బాధపెట్టకూడదు" సునంద రజనిని కోప్పడింది.

"అవును. ఎప్పుడూ ఒక్కరి ఫీలింగ్స్ ని బట్టే మిగతా అందరూ నడుచుకోవాలి. అయినా నాకెందుకులే, అందరూ కలిసి మళ్ళీ నన్ను తప్పంటారు" గొణుక్కుంటూ అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయింది రజని.

"అది కాదక్కా.. ఎందుకో నాకు వెళ్ళాలనిపించలేదు. సారీ" తడి కళ్ళతో చెప్పింది మేఘ.

"పిచ్చిపిల్లా.. దీనికే కన్నీళ్ళా? మేమెవ్వరం ఏమీ అనుకోవడం లేదు. ఎందుకు ఏంటీ అని నువ్వేం సంజాయిషీ చెప్పక్కర్లేదు" అనునయంగా కన్నీరు తుడిచింది సునంద.

ఆదివారం రోజున ఎప్పటిలాగే ఇంటికి వెళ్ళి సోమవారం ఉదయం హాస్టలుకి తిరిగి వచ్చింది రేవతి. రాత్రి స్టడీ అవర్స్ అయిపోయాక మీకొక విషయం చెప్పాలంటూ అందరినీ ఒకచోట కూర్చోబెట్టింది.

"నన్ను ఒకరు ప్రేమిస్తున్నారేమోనని డౌటుగా ఉంది. నిజం చెప్పాలంటే డౌట్ లేదు. ఖచ్చితంగా ప్రేమిస్తున్నట్టే" ఉపోద్ఘాతంగా చెప్పింది రేవతి.

"ఎవరమ్మా అది, సల్మానా, అబ్బాసా? మొత్తం విన్నాక ఫూల్స్ అయిపోకుండా ముందే తెలుసుకుంటాం" నవ్వింది నీలూ.

"ఇది కట్టుకథ కాదు నీలూ. నిజంగా చెప్తున్నా" నవ్వకుండా ముఖం గంభీరంగా పెట్టింది రేవతి.

"ముందు కథేంటో వివరంగా చెప్పు" అంది మేఘ.

"అతను చుట్టూ చాలామంది అమ్మాయిలున్నా నా వంకే ప్రత్యేకంగా చూస్తున్నట్టు, నన్ను చూసి నవ్వినప్పుడు అది మామూలు నవ్వులా కాకుండా ప్రత్యేకంగా ఉన్నట్టు, నాతో మాట్లాడినప్పుడల్లా కావాలని ఇష్టంతో మాట్లాడినట్టు నాకు స్పష్టంగా తెలిసిపోతోంది. ఇలా చేస్తుంటే దానర్థం అతను నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్టే కదా?" అడిగింది రేవతి.

"అయ్యుండచ్చేమో! ఇంతకీ అతనెవరో, ఇవన్నీ ఎప్పుడు ఎలా జరిగాయో వివరంగా చెప్తే మాకు బాగా అర్థం అవుతుంది" అంది సునంద.

"అతని పేరు షాహిద్."

"నేనిందాకే చెప్పలేదూ.. అబ్బాస్ కాకపోతే ఇంకెవడో కొత్త హిందీ సినిమా హీరో అయ్యుంటాడు. మనం నోరు తెరుచుకుని మొత్తం విన్నాక ఫూల్స్ అయిపోయామంటుంది రేవతి" నవ్వుతూ అంది నీలూ.

"ఇంతకీ ఎవరా షాహిద్? నీకెలా పరిచయం?" అడిగింది సునంద.

“నాకే కాదు, నీలూక్కూడా తెలుసు” చెప్పింది రేవతి.

“అయ్య బాబోయ్. నాకెవరూ తెలీదు. ఇది తెలివిగా నన్ను ఇరికించేస్తోంది. మీరెవరూ నమ్మకండి” గోల పెట్టింది నీలూ.

“అదేంటి అలా అంటావూ.. మనం ప్రతి రోజూ చూడటం లేదూ ఆయన్ని?”

“ఏయన్ని? ఎక్కడా?” నిలదీసింది నీలూ.

“మన క్లాసురూములో.”

“వామ్మో.. అంటే కొంపదీసి నువ్వు చెప్పేది మన జువాలజీ లెక్చరర్ షాహిద్ సర్ గురించి కాదు కదా?” భయం భయంగా అంది నీలూ.

“పర్లేదు. ఇప్పటికన్నా వెలిగింది” నవ్వింది రేవతి.

“ఓసీ దుర్మార్గురాలా.. లెక్చరర్ నిన్ను ప్రేమించడం ఏమిటే.. పిచ్చి పిచ్చి జోకులు వెయ్యకు” మేఘ అరిచింది.

“నీలూ చెప్పిందే కరక్ట్. నువ్వు మా మీద ప్రాక్టికల్ జోక్ ప్లే చేద్దాం అనుకుంటున్నావు కాబట్టి మేము నమ్మమంటే నమ్మము” సునంద కూడా గొంతు కలిపింది.

“నిజం చెప్తుంటే జోకులు అంటారేంటీ తల్లుల్లారా.. సరే అయితే మీకొక ఇన్సిడెంట్ చెప్తాను వినండి. పోయిన వారం ఒక రోజు రాత్రి స్టడీ అవర్స్ లో ఉన్నప్పుడు అందరం సైలెంట్ గా చదువుకుంటున్నాం. ఆ రోజు టైం టేబుల్ ప్రకారం జువాలజీ డౌట్స్ క్లియర్ చెయ్యడానికి షాహిద్ సర్ వచ్చారు. అటూ ఇటూ తిరుగుతూ మా క్లాసు రూమ్ పక్కనున్న నందివర్ధనం చెట్టు నుంచి ఒక పువ్వు కోసి చేతిలో పట్టుకుని ఇద్దరు స్టూడెంట్స్ దగ్గరికి వెళ్ళి డౌట్స్ క్లారిఫై చేశారు. తర్వాత క్లాస్ రూమ్ ముందు ఎంట్రన్స్ నుంచి వెళుతూ వెళుతూ ఫస్ట్ బెంచీలో కూర్చున్న నన్ను చూసి నవ్వి నా టేబుల్ మీద ఆ పువ్వు పెట్టేసి వెళ్ళారు. అంటే ఏంటీ అర్థం?”

“నీ మొహం అని అర్థం. లెక్చరర్స్ స్టూడెంట్స్ ని ప్రేమించడం లాంటి పిచ్చి పనులు చెయ్యరు. అయినా ఆయనేదో చేతిలో ఉన్న పువ్వు విసిరెయ్యలేక వెళ్తూ వెళ్తూ అక్కడున్న టేబుల్ మీద పెట్టి వెళ్ళినంత మాత్రానా ఇంక ప్రేమించినట్టేనా? ఏడ్చినట్టుంది నీ లాజిక్!” అంది మేఘ.

“నువ్వసలే యాంటీ లవ్ టైప్. నేను వినను నీ మాటలు” బుంగ మూతి పెట్టింది రేవతి.

“షాహిద్ సర్ కి పెళ్ళైపోయి ఒక పాప కూడా ఉందని మన క్లాసులో అందరూ చెప్పుకుంటారుగా. ఇలాంటి తింగరి వేషాలు ఆయనెందుకు వేస్తారు?” ఇంకో పాయింటు లాగింది నీలూ.

“అబ్బా.. మీ గోల మీదే గానీ నా మాట నమ్మరేంటి? ఆయన నన్ను స్పెషల్ గా చూస్తున్నట్టే ఉంది నాకైతే” అదే మాట మళ్ళీ గట్టిగా చెప్పింది రేవతి.

“సరే అలాగే అనుకుందాం కాసేపు. అయితే ఇప్పుడేం చేద్దామంటావు? అది చెప్పు” అడిగింది సునంద.

“నాక్కూడా చాలా ఎక్సైటింగా ఉంది ఆయన అలా చూస్తుంటే.”

రేవతి మాటల్ని మధ్యలోనే ఆపి “అంటే నువ్విప్పుడు ఆయన్ని ప్రేమిస్తున్నాననవు కదా?” కంగారుగా అడిగింది మేఘ.

“హమ్మయ్యా.. థాంక్స్. ఇదన్నా వెంటనే అర్థం చేసుకున్నారు” నవ్వింది రేవతి.

“ఊ.. ఆ తర్వాత?” అడిగింది సునంద.

“తర్వాతేముందీ.. పాపం ఆయన మొహమాటపడుతున్నాడల్లే ఉంది. అందుకని నేనే ముందడుగు వేసి ఈ ప్రేమ విషయం తేల్చేయ్యాలని నిర్ణయించేశా.”

“అంటే నేరుగా వెళ్ళి సర్ కి ‘ఐ లవ్ యూ’ అని చెప్తావా ఏంటి ఖర్మ?” భయంగా అడిగింది నీలూ.

“ఆ.. చెప్తా పాపం. అప్పుడు కానీ మా డాడీ నాకు డైరెక్ట్ గా పెళ్ళి చెయ్యరు.”

“నెక్స్ట్ నెక్స్ట్... తర్వాతేంటో చెప్పు” తొందరపెట్టింది సునంద.

“బాగా ఆలోచించగా చించగా ఒక తెలివైన ఐడియా తట్టింది. అదేంటంటే ఒక లవ్ లెటర్ రాస్తే తేలిపోతుందని.”

“లవ్ లెటరా!!!” అందరూ ఒక్క పెట్టున గట్టిగా అరిచి మొహామొహాలు చూసుకున్నారు.

“పర్లేదు. మీరందరూ బాగానే షార్ప్ గా ఉన్నారు. సరిగ్గానే గెస్ చేశారు. మొన్న మనందరం కలిసి సమిష్టి కృషితో రాసిన లవ్ లెటర్ షాహిద్ సర్ కోసమే” చిలిపిగా నవ్వింది రేవతి.

“అంటే ఆ లెటర్ ని తీసుకెళ్ళి సర్ కిచ్చేశావా?” అవాక్కైపోయి అడిగింది నీలూ.

“అందులో మనందరి పేర్లు రాశావా?” కంగారుపడింది మేఘ.

రేవతి పడీ పడీ నవ్వుతోంది.

“వెధవ నవ్వాపి సరిగ్గా చెప్పి ఏడువ్.. చంపేస్తాం లేకపోతే” తొందరపెట్టింది నీలూ.

“మీ పేర్లు రాస్తే రాస్తానేమో కానీ నా పేరెందుకు రాసుకుంటాను చెప్పు. అలా ప్రూఫ్ తో సహా దొరికిపోతారా ఎవరైనా?” ఇంకా నవ్వుతూనే ఉంది రేవతి.

“అయితే ఇదంతా అబద్ధం. మమ్మల్ని భయపెట్టాలని కల్పించి చెప్తున్నావ్” అంది మేఘ.

“కాదు. ఆ ఉత్తరం నేను నేరుగా ఇవ్వలేదు కానీ షాహిద్ సర్ కి మాత్రం తప్పకుండా అందుతుంది.”

“ఎలా?” అడిగింది సునంద.

“ఎందుకంటే దాన్ని భద్రంగా ఒక కవర్లో పెట్టి ఆయన అడ్రసుకి పోస్ట్ చేశాను కాబట్టి.”

“ఆయన అడ్రస్ నీకెలా తెలుసు?” అడిగింది నీలూ.

“అదేమన్నా పెద్ద రహస్యమా తెలీకపోడానికి. షాహిద్ సర్ మన కాలేజీలోతో పాటు సిద్దార్థ డిగ్రీ కాలేజీలో కూడా లెక్చరర్ జాబ్ చేస్తున్నారు. ఆయన పేరు కింద సిద్ధార్థ కాలేజీ అడ్రస్ రాసి పోస్ట్ చేసేశాను. అంతే!” తేలిగ్గా చెప్పింది రేవతి.

“మరి ఉత్తరం ఎవరి దగ్గరినుంచి వచ్చిందో పేరు రాశావా?” అడిగింది మేఘ.

“ఆ.. నా పేరు, ఇంటి అడ్రసు ఇస్తాను మరి! ‘యువర్స్ లవింగ్లీ’ అని రాశాలే. ఖచ్చితంగా ఎవరో అమ్మాయే రాసిందని ఉత్తరం చదివాక అర్థం అవుతుందిగా.”

“ఎప్పుడు, ఎలా పోస్ట్ చేశావు ఉత్తరాన్ని? నీ చేతిరాతని గుర్తు పట్టేస్తే? ఎక్కడినుంచి పోస్ట్ చేశారన్నదాన్ని బట్టి దొరికిపోవా?” సందేహాల వర్షం కురిపించింది నీలూ.

“బయటికి వెళ్ళినప్పుడు బజార్లో ఒక పోస్ట్ డబ్బా కనిపిస్తే అందులో వేశాను. ఇన్ని వందల స్టూడెంట్స్ లో ఎవరు రాశారో ఎలా తెలుస్తుంది? అయినా లవ్ లెటర్ ని తీసుకెళ్ళి అందరికీ చూపించి ఇన్వెస్టిగేట్ చేసేంత పప్పుసుద్ద కాదులే ఆయన!” భరోసా ఇచ్చింది రేవతి.

“హ్మ్.. ఏమైనా చాలా పెద్ద సాహసమే చేశావు. ఇలాంటి సరదా ఆటలు బెడిసికొడితే ప్రమాదం. ముందుగా ఒక్కమాటన్నా చెప్పలేదేం మాతో?” అడిగింది మేఘ.

“సర్లే.. చెప్పుంటే మీ భయాలతో నన్ను భయపెట్టి మాన్పించేసేవారు. ఇప్పుడు చూశారా.. మీకు తెలీకుండానే మీరొక అడ్వెంచర్ చేసేశారు. నాకు థాంక్స్ చెప్పాలి మీరందరూ” కాలర్ ఎగరేసింది రేవతి.

“లెక్చరర్ కాబట్టి సరదాగా తీసుకుంటారు తప్ప రాద్ధాంతం చెయ్యరులే అని రేవతి ధైర్యం. అంతే కదూ!” నవ్వింది సునంద.

"అయితే ఇప్పుడు నువ్వు ఇదంతా కేవలం సరదాకి చేసినట్టేగా.. ప్రేమా, గీమా ఏమీ లేదుగా?" రేవతిని అనుమానంగా చూస్తూ అడిగింది నీలూ.

"లవ్ కాదు కానీ వెరీ బిగ్ క్రష్.. ఆ రంగూ, ఎత్తూ, అబ్బా ఎంత హాండ్ సమ్మో! పెళ్ళయిందని నమ్మడం కష్టం. ఆ నడుము మీద చెయ్యేసుకుని స్టైల్ గా నించుని క్లాస్ చెప్తుంటే ఆహా ఆఆ.."

"ఇంకాపవే రాక్షసీ.. నీకసలు సిగ్గే లేదు" రేవతి నోరు నొక్కేసింది నీలూ.

"అందరూ ఎంతో కొంత టెన్షన్ పడుతూ విన్నారు కానీ రజని మాత్రం అస్సలు తొణకలేదు, బెణకలేదు. ధైర్యం ఎక్కువే!" అంది సునంద.

"దాని మొహం! ముందే అంతా తెలుసు కాబట్టి హాయిగా మీ అందరి చిందులు చూసి ఆనందిస్తూ కూర్చుంది" అంది రేవతి.

"చేసిన ఘనకార్యం చాల్లే కానీ ఈ విషయం బయట ఎవరికీ చెప్పకండి. అలా అలా అందరికీ తెలిస్తే లేనిపోని సమస్యలు వస్తాయి" జాగ్రత్త చెప్పింది మేఘ.

"మొత్తం మన గ్రూపులో బాగా ముందుచూపున్న ముసలమ్మ గారు చెప్తున్నారు. అందరూ మర్యాదగా పాటించండి" గంభీరంగా చెప్పింది రేవతి.

నవ్వుల రవ్వలు సవ్వడి చేశాయి..

ఒక రోజు మధ్యాహ్నం సునంద క్లాసులు అయిపోయాక లంచ్ బ్రేక్ లో హాస్టలుకి వస్తుంటే దారిలో కిరణ్, ప్రదీప్ ఎదురై పలకరించారు.

"మరేం లేదు. ఇంకో రెండు నెలల్లో ఫ్రెండ్స్ అందరం విడిపోతాం. మీరందరూ కలిసి సరదాగా ఫోటోలు తీసుకుంటే గుర్తుగా ఉంటాయి. నా దగ్గర కెమెరా ఉంది. మేఘకి ఇద్దామనీ.. అదే మీ అందరికీ ఉపయోగపడుతుందనీ.." సునందకి కెమెరా అందిస్తూ అన్నాడు కిరణ్.

"అయితే నా చేతికి ఎందుకు, మేఘకే ఇద్దువు గానీ పద. నాతో రండి హాస్టలు దాకా. ఇచ్చేసి వెళుదురు" నవ్వింది సునంద.

"నేనిస్తే మేఘ తీసుకుంటుందో లేదో!" సందేహంగా అన్నాడు కిరణ్.

"అదేమో నాకు తెలీదు కానీ మేఘ తరపున నేను తీసుకుంటే మాత్రం అసలు ఒప్పుకోకపోవచ్చు. రెండు నిమిషాల్లో వెళ్ళొచ్చు. మరేం పరవాలేదు. నాతో రండి" నచ్చచెప్పి వెంట తీసుకెళ్ళింది సునంద. నీలూని, మేఘనీ పిలుచుకొచ్చింది.

"ఈ ఆదివారం మేము ఇంద్రకీలాద్రికి వెళుతున్నాం. అమ్మవారి గుడికి మీరూ రావచ్చుగా?" నీలూ వైపు చూస్తూ అడిగాడు ప్రదీప్.

నీలూ ఏం చెప్పాలో తెలీక మేఘ వైపు చూసింది.

"మేఘా ప్లీజ్.. నేనేం సినిమాకి రమ్మనడం లేదుగా, గుడికే కదా! అందరం కలిసి వెళదాం. ప్లీజ్ ప్లీజ్ 'నో' అనకు.." బతిమాలాడు కిరణ్.

ఫ్రెండ్స్ అందరి ముందూ అతనలా అడుగుతుంటే మేఘ చాలా మొహమాటపడిపోయింది. కానీ 'ఊ' అని మాత్రం అనలేదు. అతని మొహంలోకి చూడకుండా మౌనంగా తల దించుకుంది.

ఆమె ఇష్టపడటం లేదని అతను గ్రహించాక ఎక్కువసార్లు అడిగి ఇబ్బంది పెట్టదల్చుకోలేదు.

"మీరందరూ కలిసి ఫోటోలు తీసుకోడానికి పనికొస్తుందని నా కెమెరా తెచ్చాను. మీరు వాడుకున్నాక మళ్ళీ తీసుకుంటాను" అన్నాడు మేఘ చేతికిస్తూ.

"మా దగ్గర కెమెరా ఉంది. రేవతి వాళ్ళింటి నుంచి తెచ్చింది" కెమెరా అందుకోకుండా మెల్లగా చెప్పింది మేఘ.

ఆమె తీసుకోదని అర్థమయ్యాక అట్టే బలవంతం చెయ్యకుండా వెళ్ళిపోయారు వాళ్ళు.

"రేవతి కెమెరా ఎప్పుడు తెచ్చింది?" వాళ్ళు వెళ్ళగానే నీలూ అడిగింది.

"ఇంకా తీసుకురాలేదు కానీ తెస్తానని చెప్పిందిగా అప్పుడొకసారి" అని చెప్పి అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయింది మేఘ.

"అసలు మేఘ ఉద్దేశ్యమేంటో నాకు అర్థం కాలేదు. అతనేమీ ఇబ్బంది పెట్టలేదుగా, ఇప్పుడెందుకా దిగులు?" సునందని అడిగింది నీలూ.

"కిరణ్ ని డిజప్పాయింట్ చేశానని బాధపడుతుందేమో?" సాలోచనగా అంది సునంద.

"అప్పుడైతే డిజప్పాయింట్ చెయ్యడం ఎందుకు? అదేదో తీసుకుంటే సరిపోతుందిగా?" ప్రశ్నించింది నీలూ.

"కిరణ్ మీద తన మనసులో ఉన్న ఇష్టం మనందరికీ, ముఖ్యంగా కిరణ్ కి తెలిసిపోతుందని భయమేమో అమ్మాయి గారికి" నవ్వింది సునంద.

"చిరాకులు, కోపాలు మాయమైనప్పుడే అనిపించింది మేఘకి కిరణ్ మీద కోపం పోయి మెల్లగా ఇష్టం ఏర్పడుతుందేమోనని. అంతలోనే మళ్ళీ అతనితో ఇలా ప్రవర్తించడమే అర్థం కావడం లేదు. అయినా మన దగ్గర మేఘకి భయమా?" సునంద మాటలని ఒప్పుకోలేదు నీలూ.

"నా ఉద్దేశ్యం మనకి భయపడి మేఘ ఏదో దాస్తోందని కాదు. తనలో తనకే యుద్ధం జరుగుతుందనిపిస్తోంది. తన మనసేంటో తనకే ఇంకా పూర్తి స్పష్టత లేదనుకుంటాను. ముందు తన ఇష్టాయిష్టాలు ఏంటని తనే నిర్ణయించుకోవాలి. అప్పుడు కానీ బయటపడదు. చూద్దాం ఏమవుతుందో?" అంది సునంద.

"అయితే మనమేమీ చెప్పొద్దా మేఘకి?" అడిగింది నీలూ.

"ప్రోత్సహించినట్టు గానీ, వ్యతిరేకించినట్టు గానీ సలహాలేమీ ఇవ్వకుండా ఉండటమే మనం చేయదగ్గ సహాయం. మన సలహాలు తన ఫీలింగ్స్ ని ప్రభావితం చేసే అవకాశం ఉంటుంది. తరచి తరచి ప్రశ్నలడిగి ఇబ్బంది పెట్టకుండా ఉంటే మంచిది" సునంద తన అభిప్రాయం చెప్పింది.

నీలూ కూడా సరేనంటూ మాట ఇచ్చింది.

మరొక పది రోజులు గడిచాక వచ్చిన ఆదివారం కోసం మూడు రోజుల ముందు నుంచే ఉత్సాహంగా ఎదురుచూస్తోంది మేఘ.

మేఘ ఆనందానికి కారణం ఊరి నుంచి వాళ్ళ నాన్నగారు వస్తుండటం. ప్రతి రోజూ అప్పుడే పొద్దునైపోయిందా అనుకుంటూ నీరసంగా నిద్ర లేచేదల్లా ఆ రోజు అలారం మోగగానే నిద్ర లేచి పరీక్షకి వెళ్ళేలోపే చకచకా తలస్నానం చేసి చక్కగా రెడీ అయిపోయింది.

మధ్యాహ్నం పరీక్ష ముగిసిన దగ్గర్నుంచీ ఎప్పుడెప్పుడు తనకోసం పిలుపు వస్తుందా అని ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది.

పరీక్ష నుంచి వచ్చాక నీలూ, రజని, సునంద అందరూ వరసగా రెడీ అవుతున్నారు.

వాచ్ మెన్ నుంచి “మేఘనందన కోసం విజిటర్స్” అన్న పిలుపు వినగానే “మీరందరూ త్వరగా వచ్చెయ్యండి. ముందు నేను వెళతాను” అంటూ ఆగమేఘాల మీద పరుగు తీసింది మేఘ.

చకచకా మేడ మెట్లు దిగి లేడి పిల్లలా పరిగెడుతూ గేటు వైపు వెళుతుంటే దూరంగా నాన్నగారు కనిపించారు. ఆ ఆనందంలో మొహం మరింత వెలిగే లోపే నాన్నగారి పక్కనే నించున్న కిరణ్, ప్రదీప్ లని చూడగానే ఆనందం స్థానంలో ఆశ్చర్యం, సందేహం, అయోమయం మొదలయ్యాయి. తనకి తెలీకుండానే పాదాలు పరుగు ఆపి నిదానంగా వారి వైపు అడుగులు వేశాయి.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో...)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com